

послушамъ, ще изпратя своето благословение, ще ти изпратя малко дъждецъ.“

Сега, вие не прилагате този законъ, но всѣки отъ васъ мисли, че като него другъ нѣма. Нѣкой казва, че ималъ много низко, много долно мнѣние за себе си. Не съмъ срѣщалъ до сега човѣкъ, който да има много низко мнѣние за себе си. Това е не само за хората, но и за животнитѣ. Срещна нѣкое куче, вирнало си опашката, върви, старъ чорбаджия е то, само го бутни. То казва: „Знаешъ ли кой съмъ? Виджъ какви зѣби имамъ, като те стисна, ще покажа, че имамъ зѣби, че мога да се защитавамъ.“ Ние казваме: е, куче е то. Да, куче е то, ами ние? За насъ е още по-лошо. Ако днесъ ние поставимъ онѣзи вѣзни, съ които прѣтегляме отношенията между хората въ живота, вижте най-първо какви сж отношенията на синоветѣ къмъ бацитѣ, и на бацитѣ къмъ синоветѣ. Питамъ единъ баща, който има синъ: този синъ защо ти е? — Е, казва, Господъ ми го даде, та на стари години да ме гледа. Питамъ сина: този баща защо ти е? — Е, казва, Господъ ми го даде, че да ме подкрѣпва да свърша? Е, като свършишъ? — Като свърша, баща ми ще замине, азъ ще остана на неговото мѣсто. И бащата иска да остави сина си на своето мѣсто. Тази идея крие въ себе си друга, която носи разкапване. Отъ единия край на живота до другия ние всаждаме безвѣрие, ние се уповаваме единъ на другъ.

Да се върна къмъ стиха, който казва: „Що е това което ни каза?“

Обикновенитѣ работи всѣки може да ги разбере, но тия обикновенитѣ работи нѣма да оправятъ свѣта. Обикновена работа е да запалишъ една малка свѣщница. Обикновена работа е да заталишъ единъ малкъ огънь. Питамъ: ако ти окачишъ въ пространството една малка свѣщъ, ще освѣтли ли цѣлия свѣтъ? — Нѣма да го освѣтли. Ако запалишъ единъ малкъ огънь, ще стопли ли цѣлия свѣтъ? Не, нѣма да го стопли. Слѣдователно, когато дойдемъ до Божественитѣ работи, ние трѣбва да боравимъ съ онѣзи голѣмитѣ величини. Ти трѣбва да запалишъ въ себе си най-голѣмата свѣтлина. Ти трѣбва еа запалишъ въ себе си най-голѣмата лампа, най-голѣмия огънь. Кой е този огънь? —